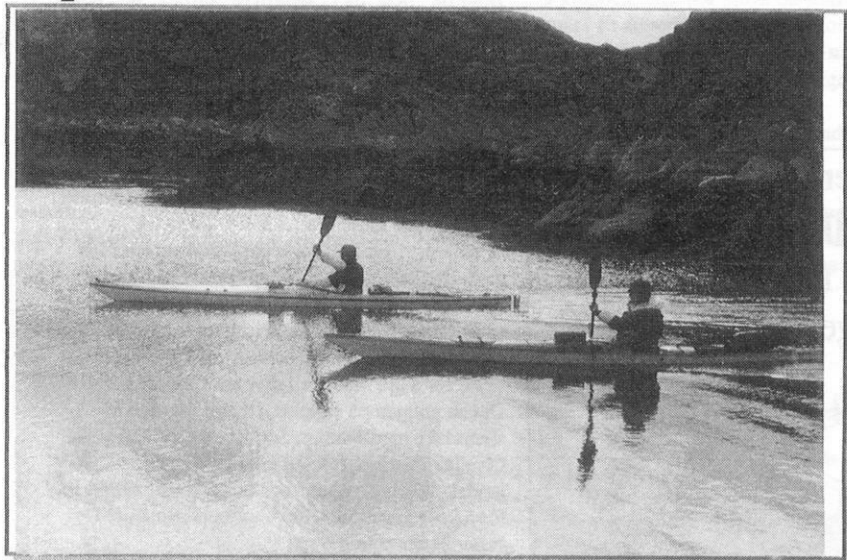

ÅREBLADET NR. 1 1997

ÅREBLADET

GODT NYTT ÅR!

INNE I BLADET FINNER DU BLANT ANNET:
TKK's SOMMEREKSPEDISJON 1998
EN PADLEOPPLEVELSE FOR 50 ÅR SIDEN
MIN FINESTE PADLETUR
TRONDHEIM-BERGEN, DEL 2

I ÅRETS FØRSTE UTGAVE KAN DU LESE OM:

Fra Redaksjonen	side 2
Formannens hjørne	side 3
Hjertesukk fra valgkomiteen	side 4
TKK's Kajakkekspedisjon 1998	side 5

ÅRE REDAKSJONEN

Godt nytt padleår!

Nokon har sagt at det dummaste du gjer er å ha nyttårsforsett. Kanskje det. Om vi ikkje kaller det nyttårsforsett er det likevel ting vi kan betre i klubben. Instruktørinnsatsen på basseng treninga er eit døme. Før jul var oppmøte av instruktør meir eit unntak enn ein regel. Bassengtreninga er ofte nybegynnerane sitt første møte med klubben, skal dei fortsette som aktive medlemmar må vi ta godt vare på dei. Hugs, alle formenn i klubben har ein gong vore nybegynnar. Du treng ikkje kunne rulla for å være formann, men det er inga ulempe. Og nye formenn er ikkje lett å skaffe. Det veit valkomiteen. Det gamle året holdt på å gje oss ei skikkeleg tillitsmannskrise. La ikkje det skje framover. Skal vi ha ein levande klubb er vi avhengig vi alle ta eit ekstra tak innimellom. Det er ingenting å grue seg til, faktisk ganske triveleg. Berre spør oss i Årebladredaksjonen.

Årets første nummer er fullt av stoff. Faktisk har vi utvida med fire sider. Ein flott artikkel om havpadling på Trondheimsfjorden for femti år sidan utgjør fordjupningsstoffet. Ein interessant artikkel frå lenge før glassfiberen si tid, saksa frå «Padlaren», Bodø kajakklubb sitt medlemsblad. Finn Dag tek oss med på sin finaste padletur, Årebladets første fortsettingshistorie held fram heilt til Bergen i dette nr.. Du får og møte tre av klubbens nye medlemmar, mens Tommy og Tigern yter sitt beste for å gje bladet eit djupare filosofisk tilsnitt. Denne gongen på engelsk, til ære for våre nye australske medlemmar. Samt myke, mykje anna. Om du ikkje koser deg med padling når gradestokken kryp under null, er det inga hindring for å kose seg med Årebladet og drøyme om Trøndersommaren.

Til slutt eit lite ord fritt etter Odd Børretsen. «Jeg elsker å padle og padler så seint det går an, for turen er slutt, når jeg kommer til land.»

Er du interessert i **kano,**
kajak eller **elvepadling**
har vi det meste av hva du
trenger av utstyr.

EIAN FRITID
Mjøndalen - Tlf. 32 87 69 22 - NORGE

FRILUFT'S SPESIALISTEN

Besøksadresse: Strandveien 8 - 3050 Mjøndalen
Postadresse: Boks 9097 - 3002 Drammen
Tlf.: 32 87 69 22 - Fax: 32 87 74 75

FORMANNENS HJØRNE

De siste padleturer i 1996 er forhåpentligvis vel absolvert når Årebladet kommer i trykk. Dagen denne lederen blir skrevet er det framdeles ikke klart hvem er den heldige som padlet tur nr 2000 i år 1996. Vi får se om vi klarer å nå målet til 1000 års jubileum i Trondheim før Åreblad Nr 1 1998 går i trykk.

Jeg ønsker å takke styret fra 1996 for en vel utført jobb og ønsker samtidig de nye medlemmer i TKK's styret velkommen. Styret i 1997 er antageligvis det styre med lavest gjennomsnittsalder i TKK's historie. Jeg håper at klubbens nye forretningsministerium klarer å vise omverdenen at klubben i sitt 65'te år er framdeles ung og langt fra klar til pensjonering. Det nye styret består av: Carl Asbjørn Dahl, Stian Berge Amble, Atle Midttømmer, Fartein Brautaset, Bjarte Berntsen og Bernd Wittgens. Vi skal arbeide sammen for klubbens beste, ønsker at medlemmer er åpen for det vi finner på og kommer med konstruktiv kritikk tidlig nok for å hjelpe oss.

Dere ser at det er store endringer i styret; fem nye styre medlemmer plus en som har i grunnen lite erfaring som leder av en klubb med like mange meninger som medlemmer. En slik omfattende fornying krever kanskje at perspektiver vises for neste års arbeid. Ut fra 1996 erfaringer er det

ønskelig at spesielt nybegynnerarbeidet både på hav og elva videreføres. Klubben fornyes etterhvert når nye medlemmer rekruteres og her er det lov å tenke i nye baner. Planer er det forhåpentligvis mange, kurser på hav og elv eller slalåmbane i Nidelva for å nevne noen. Videre trenger vi sikkert hjelp til å pusse opp klubbhuset. Her ligger det utfordringer nok for alle i klubben.

Siden jeg har ordet: Etter at (forhåpentligvis) alt er sagt som forventes av den nye formannen, så kan jeg begynner med den konstruktive kritikken ikke nødvendigvis til det gamle eller nye styre, men til klubbens medlemmer. På Årsmøtet'96 var det bare en brøkdel av klubbens medlemmer og av disse var det bare få som ønsket et verv i klubben; lettere og tildels sterk press klekket fram et styre som skal lede klubben i et år. Er det virkelig så tungt å gjør en jobb i klubben, eller må alltid de som gjør mye gjør enda mer? Et annet spørsmål, for å forsette å provosere, er det er i de hele tatt ønskelig at nesten hele styret blir skiftet ut hvert år, ødelegger vi ikke lit av kontinuiteten?

Begge spørsmål er del av en ondt kretslop som alle i klubben må være med å bryte.

Med dette slutter jeg og oppfordre alle i klubben å tenke lit over det, diskusjonen kan gjerne føres her i Åreblad, slik at alle har muligheten til å uttrykke sin mening.

Bernd

HJERTESUKK FRA VALGKOMITEEN

Takk for innsatsen til de som har sittet i styret i 1996.

Valgkomiteens arbeid blir stadig vanskeligere. Alle har gode grunner for ikke å ta på seg styreverv og snart har vi "brukt opp" de som er villige til å gjøre en innsats for klubben.

En klubb er et felleskap som ikke kan fungere uten et lite minimum av styring, det er ikke mye som trengs, men noen må gjøre det. For at medlemmer som påtar seg oppgaver for klubben ikke skal brenne seg ut er det viktig at alle er med og tar i et tak og gjerne tar et år i en styrefunksjon. Med ferdige manualer for hver styrefunksjon (Takk Arne) er det blitt mye lettere å gå inn i hvilken om helst plass i styret, og du trenger ikke mange års fartstid i klubben før en eventuelt går inn i styret.

I tillegg er de fleste som har sittet i styret tidligere år villige til å dele sin erfaring, det er bare å spørre.

Styrearbeid er også en nyttig erfaring som de fleste kan dra nytte av ved et senere høve.

Jeg håper at du vil tenke igjennom dette og si ja når valgkomiteen trenger friske krefter til styret og spør om din hjelp.

Etter mye om og men har det blitt et nytt styre. Etter dert jeg hører gikk omtrent halvparten av de fremmøtte før årsmøtet og valg av nytt styre var ferdig. Var dette fordi man var redd for på bli valgt inn? Ingen blir valgt inn i styret uten at de er villige til det. Å ha noen i styret som er ikke er interessert er klubben ikke tjent med. Vi trenger folk som er villige til å bruke litt av sin fritid og lære underveis

Styret for 1997 består av:

Formann	Bernd Wittgens
Kasserer	Fartein Brautaseth
Havansvarlig	Bjarte Berntsen
Elveansvarlig	Carl Asbjørn Dahl
Husansvarlig	Atle Midtømme
Reolansvarlig	Stian Amble

DEN STORE TUREN ELLER TKK'S EKSPEDISJON 1998

Du inviteres herved til å delta på planleggingsmøte:

SKANSEN, torsdag 6. Februar kl 20.30.

En del av oss padlere har i noen år pratet om en gang å dra på en lengre tur til et eksotisk område. Jeg håper at flere kan tenke seg å være med å diskutere mulige reisemål og fastlegge et tidspunkt. GRØNNLAND, SVALBARD og MIDDELHAVET har blitt nevnt, men ingenting er bestemt ennå.

Det vi skal gjøre nå til å begynne med er å bestemme noen alternative mål og tidspunkter.

Deretter utreder vi de forskjellige alternativene med tanke på kostnader, transport o.l.

Vi må også tenke over om vi vil invitere padlere fra andre klubber til å delta på turen vår.

Hvis du allerede har et forslag så hadde det vært fint om du gjorde noen undersøkelser på forhånd, og tok med et kart vi kunne kikke litt på.

Sturla

BASSENGTRENINGEN BEGYNNER IGJEN

Tirsdager KL. 18.00 - 20.00

På Heimdal Samsunshus

For de glemske: Bassengtreningen koster 10 kr./pers som betales uopfordret til vaktene.

Vaktliste for bassengtreningen våren 1997

28.1	Sturla Gabrielsen	Torkel Lian
04.2	Ingunn Limstrand	Hans Kristian Hægli
11.2	Dave Jenkins	Trond Eri
18.2	Annikken Olsen	Pål Henriksen
25.2	Per Olsen	Ole Finn Håndlykken
04.3	Carl Asbjørn Dahl	Viggo Jensen
11.3	Benjamin Hjort	Odd Harry Mannsverk
18.3	Børge Moe	Astrid Wale
25.3	Bernd Wittgens	Ingvild Jensrud
15.4	For nybegynnerkurs i elvepadling	
22.4	Bernd, Annikken, Carl Asblørn, Benjamin, Stian	

Passer ikke Datoen må **DU** finne noen å bytte med **SELV**

De siste to bassengtreninger er forbehold til nybegynnerkurs i elvepadling våren 1997.

Hilsen Bernd

REGLER FOR BASSENGTRENING

Som kjent har TKK vært så heldige å få benytte svømmebassenget ved Heimdal Samfunshus til "rulletrening". Treningen er primært for padlere som skal lære seg å rulle eller finpusser teknikken.

Vi disponerer bassenget på tirsdager fra kl. 18.00 til kl. 20.00. For å fordele belastningen litt har styret besluttet at "alle" medlemmene må tå sin tørr. Vi har satt opp en en hovedansvarlig samt en hjelper til å ta seg av arbeidet med å få inn kajakkene i bassenget på tirsdagene. (Går av seg selv). Kajakkene skal være nede i kjelleren før klokken 2000. (Går **IKKE** av seg selv)

OPPFØRSEL I BASSENGET

Ingen av nybegynnere trener uten tilsyn av en erfaren padler.

Båter settes på vannet før padleren setter seg i båten. **Ikke skli over kanten.**

Årer med **aluminiumskant** er **IKKE TILLAT.**

Ikke støtt med åra i bunnen.

Hovedansvarlig og hjelper har ansvaret for følgende :

Ta seg av nybegynnere i bassenget.
 Sørg for at ALLE tar hensyn til hverandre
 Kreve inn penger av *alle* personer som er på trenigen
 (untak de ansvarlige for treningen).
 Penger føres inn på Postgiro til TKK, skrev på: PÅ
 EGEN KONTO
 Blanketter fns i kjelleren under bassenget.
 Sørg for at alle er ute av bassenget før 1945. Båter
 skal være tømt før de bæres i kjelleren.
 Selv sørg for en avløser om man ikke kan møte
 opp.

Hilsen,
 Bernd

Rainbow Kayaks

inviterer til

handlekveld

den

6. feb. 1997, kl. 18.00

- Oasis: sjøkajakken i polyethylen
- Årer og slalåmbåter fra Gala
- Flytevester og padletøy fra Profli
- Polartec Power Stretch underklær
- Polartec 100 genser og bukser
- Vanntette pakksekker

NYBEGYNNERKURS I ELVEPADLING?

Her har vi et forslag om utfordringer i vannsport:

- 1.) Setter seg inn i et lite og nesten lukket plastikk-rør.
- 2.) Padle ut til en stille bukt.
- 3.) Tipper rundt, henger opp ned og venter hjelpeløs til vann og marine organismer fyller nesebor.

Hvis en tror på slike påstander om padling, så er det ikke rart at vårt sport har et lite problem i offentligheten. Det verste er at et slik scenario er feil. Padling i elva eller på fjorden er langt fra livsfarlig, men kan være en meget morsom sport. Begynnelsen kan være noe vanskelig, så det vil hjelpe med et kurs hvor de grunnleggende ting bli forklart. Padling er en sport med mange forskjellige aspekter,

naturopplevelsen og lek med naturens krefter er de mest sentrale. Sporten retter seg mot folk som er interessert å være ute i naturen og leter etter nye utfordringer. Padling er langt fra det skremmende bilde boulevard-pressen pleier tegner.

Det første spørsmål de fleste vil stille seg er om de er i stand til å ta opp kampen mot naturkreftene. Du kan være sikker at du klarer deg akkurat som alle andre som ønsker å delta på et slik kurs. Du trenger ikke å være olympisk mester i svømming, men du bør ikke være redd for å bli våt, virkelig våt. For begynnere er det mulig å starter med et to dagers kurs som gir en innføring til sporten. Ikke misforstå, her snakkes det om "full-immersion" læring, i ordens mening. Et kurs over en helg formidler bare de mest grunnleggende ting, så de færreste blir eksperter etter to dager.

Skal du melde deg på kurs ?

Det er nok avhengig hva og hvor mye du har tenkt å padle i framtiden. Hvis du har planer om å padle en vindstille dag i solskinn på en innsjø er det ikke nødvendig å melde seg på. Derimot, hvis du har lyst å padle mye, eller ønsker å kjøpe egen båt og padle i morsomme stryk så er det på tide å gå på kurs.

Hva skal vi gjøre på kurset ?

Du husker hvordan du lærte deg de første svømmetak, står i vannet, holder pusten og har hodet under vann? Kurset vil være helt likt, vi kler oss i våtdrakter, sitter i kajakken og gjør de første babytak med åra.

Nei, ikke helt, først skal vi ha litt teori der utstyret ble forklart, slik at alle vet hva vi snakker om. Vi prøver å være litt smarte med klesvalget, ikke no bomull eller sandaler. Bomull suger opp fuktighet og du blir kald. Padling om våren er kanskje mer en lav-temperatur sport, grunnet ugunstige værforhold. I disse strøk foretrekker vi neopren klær og sko og vi unngår vanligvis nedkjøling. Vi vil snakke om hvordan en oppfører seg når elvenes krefter tar over og en tar seg et lite bad. Instruktører vil nok prøve å få svømmeren til land, men dere må jobber selv. Grunnleggende padletak skal forklares så vidt det er mulig når en står på land.

Etter en kveld med tørr teori, skal vi komme oss i båtene og sette ut i elva ? Nei igjen. Vi skal lære å komme inn og ut av kajakken, med åra som støtte. Neste trinn vil være hvordan vi kommer ut av båten, i det meget usannsynlige tilfelle at vi velter. Dette kalles også selv-berging, vått og slitsomt, men av og til er dette løsningen når det blir lite luft etterhvert. Nå skal vi får tak i kajaker, tilpasse hjelmer, fotstøtter og flytevester. Til slutt viser instruktøren hvordan åra skal holdes.

Nå skal vi endelig begynne og padle ut ? Enda en gang nei. Hvis været er noenlunde bra, dvs. ingen snøstorm så skal dere prøve å komme ut av båten under vann. Dette er viktig å prøve første gang i rolig vann. Under de noe mer ukontrollerte forhold i elva blir det ofte hektisk, slik at det lønner seg å ha gjort det en gang før. Etterpå skal det prøves på kameratredning, en veltet elev skal trekke seg opp ved hjelp av bauen av et annet båt. (I tilfelle at været er en smule dårlig skal vi flytter disse øvingene til slutten av flatvannsoekten.)

Når vi har kommet gjennom dette, så vil enkelte oppdage hvor enkelt det er å velte en kajakk. Dette vil hende tidelig og ofte, men elvebåter er ganske stødig etter at du har skjont hvordan de oppfører seg i gitte situasjoner. Ved dette tidspunkt vil noen lete etter isbreer som svømmer i nærheten og lure på om de vil få kroppstemperaturen opp mot normal igjen.

Etter disse kalde og våte opplevelser så klatrer du inn i båten igjen og vi begynner endelig med de første grunnleggende padletak. Her skal vi prøve å bruke det som vi lærte under teoriøkten. Framdrifts tak og bakover padling skal vises, rund- og sveipe tak blir introdusert og støtten blir testet. Til slutt viser instruktøren hvordan du skal svinger inn og ut av strømmen. Det blir morsomt for alle og noen vil svømme litt mer en andre. Dette er omtrent alt vi skal gjør de første timene på vannet. Så blir det lunsj og varm drikke. Den andre økten på første dagen skal vi padle litt i elva, grunnleggende ting blir repetert på et rolig stykke og teknikken skal perfektioneres i de første enkle stryk. Dette gir trolig en liten smak av hva elvepadling er, grå teori og flatvanns padling vil nå overføres til praksis. Tredje og fjerde økt i elva vil nok være mer

morsomme, vi leker oss i strømmen. Padleøktene blir mindre restriktive enn de tidligere og vil være preget av lek. Enkelte vil utfordre skjebnen i noe vanskeligere strømskiller, lære å surfe og hvis vi finner en snill valse får vi testet disse også. Instruktorerne skal hjelpe med å perfektionere padletak, støtte alle som har behov for et lite bad. Men den viktigste jobben er å passe på at ingen kommer til skade.

Endelig, hjem etter en slitsom, men spennende dag har du funnet ut at:

- 1) Padling er noe vanskeligere en det ser ut og det lønner seg å lære teknikken rett fra starten.
- 2) Padling, akkurat som sykling, trenger en god del tålmodighet, men er artig når en får det til.
- 3) Tar vi hensyn til undertegnede aversjon mot kulde, så bør vi padle i noe varmere strøk. Med riktig utstyr og en effektiv måte å unngå svømmeturer så er det ganske morsomt å padle til og med om vinteren.

Hvis du synes det høres morsomt ut, så er det kanskje på tide å gå på kurs.

Men, hva er egentlig grunnen til at vi padler i stryk? Febrilsk leting etter spenning er vel hovedgrunnen for padlingen. Farene er mange: En kan miste kontroll over båten. Båten omformes til pinneved på en stein. En kan ta seg en svømmetur og ende opp klistret til en diger stein. Men dette er en del av utfordringen og får adrenalinen til å flomme i kroppen. Den sterke trangten å beseire naturkreftene er grunnen til at folk melder seg på kurs. Ingen har lyst til å lære seg hvordan en kjører stasjonsvogn, alle

ønsker seg en Porsche. Alle kan padle på flatvann, elvepadling trenger en del instruksjoner for å få det til. Elvekajaker er korte, trange og meget lette å snu (både rund kort og lang akse) i forhold til en lang og stødig flatvanns båt.

Padle vanskelige stryk, unngår å kolliderer med stein og anvende støtte til å forhindre velting i strømmen krever erfaring. Du må være perfekt med sving teknikken, flytte deg sidelengs, oppover og nedover i strømmen og ikke minst ha en bombesikker eskimorulle. Dette er i hvert fall oppfatningen til alle som ikke padler.

Men hva er padling i våre øyer?

En sport i koeksistens med naturen, en lek med elva og ikke en kamp. Naturopplevelsen er minst like viktig som sporten. I Trondheim's padle klubber er sikkerhets standarden høyt, slik at uhell er meget sjelden. Du trenger ikke en gang tenke tanken å leie en båt og ta deg en tur på elva uten at du har lært deg de grunnleggende tak. Vi har ingen å miste og har et sterkt ønske om å unngå negativ omtale i boulevardpressen. Det vil nesten alltid være noen som organiserer nybegynnerturer, slik at alle mestrer elva etterhvert. Våren er sesongen for oss, turer for alle nivåer organiseres fra klubben i mange forskjellige elver. Om vinteren forsetter kroniske padlere i elva eller på fjorden. Ellers trener vi i svømmebasseng for å få eskimorulle til å bli en refleks og drømmer om neste vårsesong.

Velkommen som padler du også !

Bernd Wittgens,
Formann,
Trondheim Kajakk-Klubb

EN PADLEOPPLEVELSE FOR 50 ÅR SIDEN

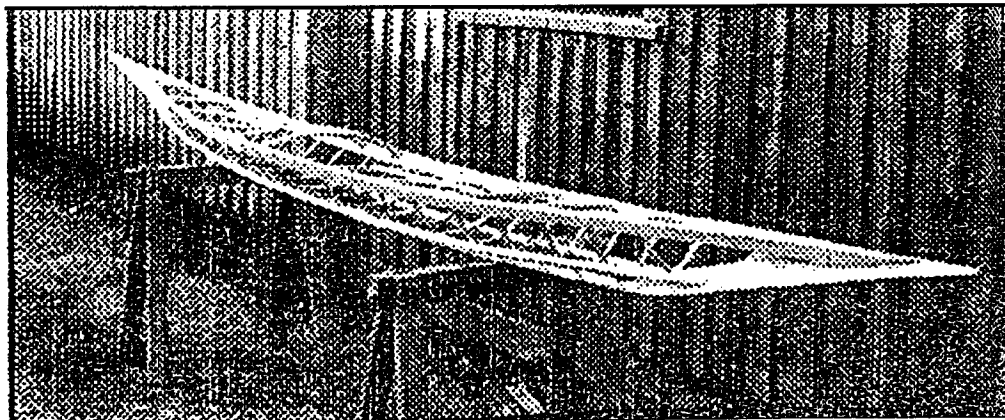
Det var "i hine hårde dage" da verden ennå var ung og spennende, også for dem som idag nærmer seg den alder da det meste av framtiden etter hvert er blitt fortid. Det var i tiden før man hadde oppdaget hva fritidsproblemer var for noe. Det var den gang barn og unge hadde så alt for mange ønsker, lyster og spennende ideer til og utfordringer om hva man skulle bruke ledige stunder til, når det ble åpninger mellom skolearbeid og andre pliktige gjøremål. Det var den gang "tyskerten" hadde overtatt ansvaret for vårt lands sikkerhet og Wermakta hadde tatt på seg oppgaven å forsvare oss mot engelskmennene og alle andre plutokrater. Det var i krigens tid i det Herrens år 1942.

På grunn av krigens vidervedigheter hadde familien måttet flytte fra hus og heim i Nord-Norge til Trøndelag, hvor vi ble ønsket velkommen på gården hos vår meget gjestfrie tante og onkel, som mottok oss som familiemedlemmer. Den dengang voksne sønnen på nabogården hadde i sin ungdom en gang i 30-årene bygget sin egen kajak etter tegninger fra Fredhøi's Forlag. Kajakken på nabogården ble snart et meget attraktivt og fristende mål for de mange ekspedisjoner som bror min og jeg la ut på i vår utforskning av omgivelser og muligheter til spennende opplevelser i vår nye verden. Kajakken var pent og pyntelig opphengt på låveveggen, og ble ikke brukt så langt vi kunne erfare. Etter at vi hadde

brukt lang tid på sondere terrenget og drøfte hvorledes vi skulle kunne tilegne oss klenodiet, og etter at vi omsider var kommet fram til at det neppe lot seg gjøre å komme i besittelse av den, ble det klart for oss at løsningen måtte bli å bygge en kajak selv. Og dermed startet det hele.

Første skritt var å måle opp kajakken på nabogården og lage arbeidstegninger. Det gikk raskt og effektivt uten protester fra eieren av kajakken, som fulgte interessert med i det som foregikk.

Det neste ble å finne materialer til selve byggingen. Med fantasi og dertil noe initiativ til hjelp skulle det vise seg at også det lot seg gjøre. Som de fleste bønder på den tiden, hadde også vår onkel liggende noe tremateriale til reparasjon av vognhjul. På mørkloftet lå mengder av tørr, gammel bjørk som var vokst i bue, fra kvartsirkel til tilnærmet halvsirkel. Bror min og jeg fant raskt ut at dette måtte være utmerket materiale til spanter. Hva vår onkel måtte mene om det, hadde vi ikke tid til å fundere over. Vi tenkte i det hele tatt ikke over at vi burde spørre om lov til å ta litt av herligheten. Den lå jo der, tilsynelatende helt avglemt, og ikke kunne vi se at bjørkestykkene hadde noe formål heller. Vi annammet derfor det vi syntes vi kunne trenge og dro ned på saga i bygdesentret og fikk saget bjørkestykkene opp til passende spanter. En

selektning som arbeidet på saga, ble overtalt til å framskaffe kvistfri gran, som ble saget opp til ribber. Det hele måtte selvsagt foregå uten utgifter for oss to gymnaselever som ikke hadde annen inntekt enn den som framkom i form av knapt tilmålte månedlige bidrag fra vårt faderlige opphav, og som kun måtte benyttes til mat og hybel-leie.

Onkel hadde travkjøring som sin altoppslukende hobby ved siden av gårdsdriften. Hvorvidt travkjøringen kunne betraktes som hobby, binæring eller kanskje heller bi-utgift, skal være usagt. Onkel var i alle fall særdeles oppslukt av travkjøringen og var ofte borte fra gården i lange perioder. Disse lange fraværene -oppdaget bror min og jeg- kunne brukes til noe nyttig også for oss.

Nar onkel var borte på travkjøring, var den del av låvebrua som lå inne i hus, ikke i bruk. Den måtte kunne nyttes til kajakk-bygge-verksted. På tre store kasser med noen planker oppå strakk vi kjølen til vårt byggenummer 1.

Sammenføyningene ble gjort med spiker av varierende dimensjoner som vi fant i skrap-haugen. Men resultatet ble etter vår oppfatning meget tilfredsstillende.

Mens vi holdt på med avslutningen av selve ribbeverket, kom imidlertid onkel tilbake fra sin travkjøring. Brått og uventet sto han der på låvebrua og betraktet byggverket. Vi følte allerede den store skjelven i påvente av overhøvlingen som vi regnet med måtte komme. Men intet skjedde. I stedet kom der kun spørsmål av rent saklig art, hva det var vi hadde tenkt å lage, hvor vi hadde fått modell og tegninger fra, o.s.v. I stedet for misbilligelse syntes vi til var store lettelse og forundring kun å spore anerkjennelse. Onkel skjønte selvfølgelig hvorvi hadde hentet materiale til spantene, men det kom ikke et misbilligende ord. Vår onkel steg raskt i aktelsen både hos bror min og hos meg. Siden ble han vår gode støtte i den videre utvikling av kajakkbyggeriet.

Et hovedproblem var hva vi skulle trekke ribbeverket med for å skape selve kajakken. Ifølge originalen

skulle kajakken trekkes med solid seglduk. Men slikt var ikke å oppdrive i krigens trange tider. Vi hadde imidlertid rikelig tilgang på tykt gråpapir. Dette, i og for seg til sitt bruk utmerkede materiale, ble dels stiftet og dels sydd utenpå ribbeverket. Deretter satte vi det inn med det eneste impregneringsmiddel som vi den gang kunne få tak i, nemlig drivstoff man benyttet på gårdstraktorene, noe illeluktende fett-søl som man kalte solar-olje. Fælt og grisete var det, men som det heter "i nød spiser selv fanden fluer". Kajakken ble trukket og innsmurt med griseriet, og avsted bar det til elva for prøvekjøring. Elva, som i dette tilfelle var Orkla, gjør på sin ferd mot havet en rekke avstikkere innom små lune vikene og bakevjer, hvorvannet sirklerforholdsvis rolig rundt og rundt før det bestemmer seg for å fortsette ferden mot havet. I en slik bakevje, "Kjela", like nedenfor gården skulle stabelavløpningen finne sted. Begivenheten måtte imidlertid gis den nødvendige oppmerksomhet utad.

I mangel av interesse fra stedets lokale presse innkalte vi de som var å oppdrive av området andre jevnaldringer til å bivåne begivenheten, nemlig våre

s a m t l i g e
søstre og
kusiner og
andre barn i

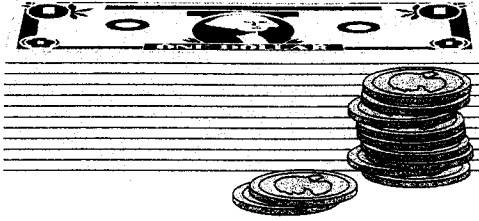
nabolaget som kunne være istand til å beundre vårt verk. I

påsyn av en rimelig stor beundrende skare gikk skipet på vannet med bror min oppi, som første mann selvfølgelig. Til åre hadde vi snekret noen fjøler på en stang. Og skuta fløt! Med stort alvor tok bror min noen kraftige åretak bortover det innbydende vannet, og alt så ut til å være i skjønneste orden. Men så skulle skuta snues rundt og vende nesene heim igjen. Det var da det skjedde. Skipet sank dypere og dypere ned i vannet, og innen han hadde nådt land, var kajakken blitt undervannsbåt. Det var en slukøret konstruktør som steg i land, eller rettere: steg opp av vannet, temmelig våt, men atskillig rikere på erfaring og teknisk innsikt: Gråpapir er lite egnet til å trekke kajaker med, selv om det er innsatt med solarolje!

Men motet var ikke knekket med dette. Etter at kajakken var båret tilbake til båtbyggeriet på låven, var det bare å gå på igjen med friskt mot. Grå-papiret

MEDLEMSKONTIGENT FOR 1997

Så er det igjen tid for betaling av medlemskontigent.

Vi har i år framskyndet det hele litt for at vi skal rekke å sende ut nyenøkkelkort, samt skifte lås før padlesesongen er i full gang.

Frist for betaling av kontigent: 22. mars

Nye nøkkelkort vil bli sent i posten til de som har betalt ca 10.april.

Vi tar sikte på å skifte lås ca. 1. mai.

Kontigenten er i år som ifjor:

Hovedmedlem over 18 år:	kr 500
Hovedmedlem under 18 år:	kr 300
Familiemedlemskap:	kr 800
Støttemedlem:	kr 200

Vis ansvar og betal medlemsavgift i tide, vi trenger penger for å holde klubben i drift.

Hilsen fra kasserer!

SIKKERHET OG HAVPADLING

Torsdag 13. februar kl. 19.00 ser vi en video om havpadling, mens vi drømmer om kommende padlegleder. Etterpå er det tid for å diskutere sikkerhet, som jo er viktig for å kunne dyrke vår flotte hobby/sport på en trygg måte. Møtet foregår i klubbhuset på Skansen. Spesielt nybegynnere er oppfordret til å komme!

HAVPADLERE SE HER!

Torsdag 13. mars kl. 20.00 (etter mørkepadlinga) er det samling i klubbhuset på Skansen for å se på lysbilder, prate padling og planlegge årets padleturer.

Vil du innvirke på turmål bør du ta turen innom. Ta med lysbilder og noe å bite i og møt opp!

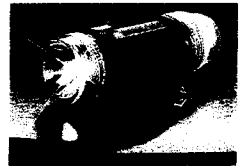
MØRKEPADLING

Vi minner om at det hver torsdag kl. 18.00 er mørkepadling fra Skansen.

Ta med nok med ullklær og møt opp.

Bjarte

HUSK LYS!

OPPFRIKSNING AV STUA I KLUBBHUSET

Har du noen møbler, gardiner, tepper, lamper e.a. til overs? Kanskje vi kan bruke det i klubbhuset vårt? Det er litt trist i stua vår, så vi ønsker å friske den opp litt og gjøre det mer attraktivt å samles der for møter etter padling o.l.

Det viktigste er imidlertid at vi får noen til å planlegge, organisere og utføre oppfriskingen, det ville vært kjempefint om noen tar på seg dette. Noen som føler seg kallet?

Ta kontakt med Stian Berge Amble (styremedlem):
Tel. 72 58 65 64,
mobil: 93 20 55 35

SIKKERHET OG HAVPADLING?

Trondhjems Kajakk Klubb er en av de større klubber i Norge hvor havpadlingen har en dominerende posisjon. Diskusjonen om sikkerheten under padlingen på havet blir ikke alltid ført like ivrig som fortellingen om den siste solskinnsturen, en sel som dykket opp ved siden av båten eller siste fangst på Frøya. En forsøk med kveldsmøte om sikkerhet på havet var dessverre ganske mislykket. Styret i klubben har midlertidig et sterk ønske om at sikkerheten ved sjøpadlingen settes i fokus i den nye sesongen.

Styret har derfor bestemt at:

- 1) Alle som låner hav og elvekajakk for å padle på fjorden, kanalen eller i elva bærer flytevest, uansett været og føre.
- 2) Under fellespadlingen (mest sannsynligvis torsdag på hav) er flytevest obligatorisk for alle, dette gjelder **også** gruppeleder/instruktør. Videre:
 - Det er alltid minst to instruktører i nærheten av nybegynnere.
 - Trening/introduksjon legges opp etter de med **minst** erfaring.
- 3) På alle fellesturer som organiseres fra Trondhjem's Kajakk Klubb havgruppe er flytevest obligatorisk del av utstyr og **skal** benyttes når en sitter i båten.

Disse tre enkle regler er ikke satt i livet for å provosere de mer padlere som er på tur i stiv kuling rundt Stadt. Det som ønskes er en generell økning av sikkerheten i sporten og her er det viktig at spesielt nybegynnere får en sikkert innføring i sporten. Blir venn med flytevesten sin er faktisk ikke så vanskelig, det hører til padlingen som sikkerhetsbelte til bilkjøring.

Styret har derfor et ønske at dette lille vedtak settes i verk uten at flest mulig prøver å vise oss at de kan padle uten vest, det går sikkert an, men er det nødvendig? Hittil har vi ikke hatt lyst til å finne på en måte å handheve styrets vedtak, men "tvangsarbeid" under dugnaden nevnes, tjære og fjær var opp til vurdering, mulighetene er det sikkert mange.

Lykke til med sikkert padling,

For Styret i TKK,
Bernd

VINTERPADLING OG BEKLEDNING

Vinteren har vært her og kommer forhåpentligvis tilbake før VM på ski. Turboka på skansen vitner om at det har vært padlet jevnt og trutt hele høsten og vinteren. Kanskje du lurar på om du kan padle Trondheimsfjorden på kalde vinterdager uten at du risikerer liv og lemmer.

Å padle kajakk om vinteren er ikke vanskeligere enn om sommeren. Kulda kan kles ute omtrent som en gjør når man skal på skitur, bare med små endringer. Å beskytte seg mot vannet(sjøen) er viktig. Problemene oppstår når noe skjer, kajakken og du går rundt, og 4 grader kaldt Trondheimsfjordvann trenger inn igjennom ører og nese og ned igjennom nakken. Du røsker av sitteromstrekke og skyver deg ut i det kalde vannet og befinner deg svømmende ved siden av kajakken. Det er da du er ønsker at du padlet i tørrdrakt. Eller våtdrakt.

Sikkerhet er å være forberedt på de uventede og kunne takle problemene når de oppstår. Under padling er det noe av det verste som kan skje at du går rundt og ikke kan rulla eller er kledd for et opphold i vannet. Ved 4 grader i vannet har du noen få minutter på deg før du blir så nedkjølt at du er ute av stand til å hjelpe deg selv og ytterligere noen få minutter før du er i ferd med å fryse i hjel.

Første trinn i egenredning er eskimorulla. Først trenes den inn så den funker hver gang du prøver. Enten i basseng eller i sommertemperert fjordvann. Så bør den prøves i litt bølger så du lærer å beherske den under litt rufsete forhold. Det er sjelden noen går rundt på flatt vann.

Til sist er det en fordel å prøve rulla i vann med lav temperatur. Å få vann med 3-4 grader i ansiktet er noe helt annet enn 20 graders vann. Erfaringer viser at mennesker som blir utsatt for kaldt vann i ansikt og over hodet blir ofte paralyisert og klarer ikke å handle fornuftig. Å ha prøvd dette under kontrollerte forhold øker sjansen for å klare seg om uhellet skulle være ute.

Neste trinn på egenredning er entring av kajakk fra svømmend stilling. Her er bekledningen av avgjørende betydning. Tørrdrakt anbefales, men våtdrakt(long-john) med padleanorakk funker bra. Litt kaldt når vannet trenger inn, men vannet blir raskt oppvarmet av kroppsvarmen. For å få til entring av kajakken i litt bølger er en uttrigger laget av en plastkanne eller "årepose" festet til padleåra en god løsning.

Er dere flere som padler sammen kan en støtte kajakken mens du entrer den. Dette er kanskje den

beste løsningen, etter rulla vel og merke.

Å kunne ha det behagelig på vinterpadling er avhengig av hva en har på kroppen og på hendene.

Tørrdrakt er det tryggeste og bør brukes hvis forholdene eller erfaringsnivået tilsier det. Du forlenger overlevelsestiden i vinterkaldt vann med flere timer, forutsatt at den er tett og du har riktig undertøy. Svette du mye vil denne fuktigheten også senke isolasjonsevnen. Padle derfor i et tempo slik at du unngår å svette. (Altså: Ikke prøv å henge på Leif).

Våtdraktbukse(long-john) kombinert med en tett padleanorakk er også en brukbar løsning. En ull eller fleecегenser er godt å ha under anorakken. Som du sikkert har lagt merke til padler de fleste av de erfarne padlerne kun med treningstøy og padleanorakk. Sitter padleanorakk og sitteromstrekk tett sammen kan du gå rundt og rulle opp igjen uten at det trenger inn noe vann av betydning.

Men rulla bør sitte 110%. Det er ikke anbefalt å "bade" i dette antrekket.

På hendene brukes det padlevotter eller vanlige gummi arbeidshansker. Padlevottene gir bedre kontakt med åra.

Undertøy er et kapittel for seg. Det diskuteres stadig hva som er best av naturfiber og kunstfiber, og turfolk er fortsatt ikke enige. Følger du med på hva som brukes av de som har sydpol eller nordpol som mål, så har du sett at kunstfiberen har presset naturfiberen ut av ekspedisjonsbruk. Dette forteller litt om kvaliteten på kunstfiberen. Fordelene med kunstfber er at den ikke tar opp vann, men transporterer svette ut mot ytterplaggene. Med lav til moderat belastning vil du holde deg tørr og varm. Jobber du hardt og svetter mye vil transporten av svette ikke gå raskt nok og du blir våt. Stopper du med padlingen vil det raskt bli kaldt. Kunstfiber tørker raskt. En våt fleecегenser slenger du noen runder raskt rundt og mesteparten av vannet er borte. Ull trenger litt lenger tid på å tørke, men kan ta opp flere ganger sin egen vekt av vann, noe som gjør at den varmer selv om du har blitt litt våt. Hvor mye klær en skal ha under vil være en vurdering av temperatur og type padling. Turpadling krever gjerne noe mer enn trimpadling i rask tempo. Prøv deg gjerne fram og finn ut hva som passer for deg.

God tur!

Hans

Francesconi
Kayaks
Rainbow
GALA paddles

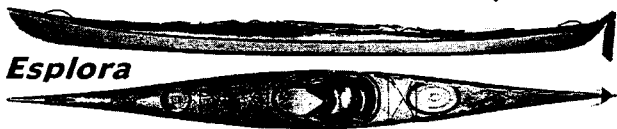
Bernd Wittgens, Dipl.-Ing. Phone: +47 7359 3692
Balders Veg 5C +47 7394 3717
7033 Trondheim GSM: +47 9075 7343
Norway email: wittgens@kjemi.unit.no

KAYAKS
rainbow francesconi canoe

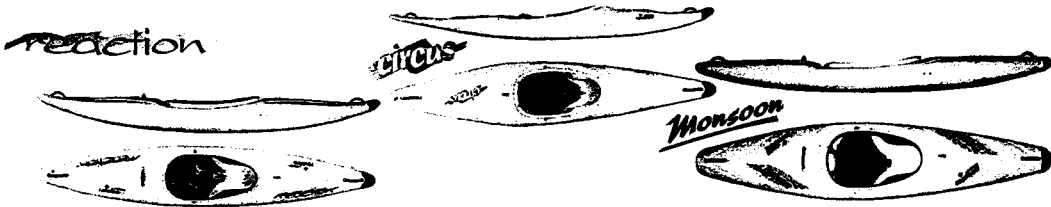
Havkajakk Esplora:

kr 14 220.-

Lengde: 530 cm, Bredde: 52 cm
Cockpit: 93x45 cm, Vekt: ca. 23 kg
Komplett utstyrt havkajakk med ror,
anatomisk sete, dekksliner,
Valley-lasteromlokk

Prøvepadling av alle båter er mulig etter avtale

Reaction: kr 6 200.-

Lengde: 319 cm, Bredde: 61 cm
Volum: 270 l, Vekt: ca. 21 kg
Cockpit: 93 x 48 cm

En elvekajakk med balanserte egen-
skaper hvor sikkerhet, hurtighet og
maksimal padleglede er kombinert.
Utstyrt med justerbart anatomisk sete,
sikkerhets fotstøtte og sikkerhets-
cockpit. Velegnet for padlere med vekt
fra 60 til 90 kg.

Circus: kr 6 200.-

Lengde: 305 cm, Bredde: 61 cm
Volum: 205 l, Vekt: ca. 19 kg
Cockpit: 87 x 45 cm

En lekekajakk med optimal volum-
fordeling for den kresne padler. En
kajakk med utmerkede surfegenska-
per og plass nok for store padlere.
Med anatomisk sete og sikkerhets-
fotstøtte. Velegnet for padlere med
vekt fra 60 til 80 kg.

Monsoon: kr 6 200.-

Lengde: 330 cm, Bredde: 62 cm
Volum: 300 l, Vekt: ca. 21 kg
Cockpit: 93 x 48 cm

Utviklet for store padlere som ønsker
en kajakk med store sikkerhetsreser-
ver selv i vårflommen. Utstyrt med
justerbart anatomisk sete, sikkerhets-
fotstøtte og cockpit. Velegnet for pad-
lere med vekt fra 70 til 100+ kg.

Pakketilbud:

Elvekajakk med flyteposer, neopren-trekk og åre
(alu-skaft og Kevlar/Karbon-blad)

Ved bestilling før 15 februar:

Circus: kr 8 000.-

Reaction: kr 8 250.-

Et lite utvalg av padleutstyr som kan leveres:

Sitteromstrekk til kajaker:

Rainbow-Standard 650.-
Rasdex-Standard 960.-
Rasdex-Extrem 1 050.-
"Sympatex" m/ seler 1 150.-
"Ferranyl 350" m/ seler 750.-

Tilbehør:

Kasteline Cordura 20 350.-
Cordura 14 300.-
Padlevotter "Arctic" 250.-
Ansiktsbeskytter
rustfritt stål 450.-
Hjelm Klassik, Gfk 850.-
Rodeo, Kevlar/Karbon 1 100.-

Årer fra Gala leveres med
kevlar/karbon-blader i sandwich-
konstruksjon. Alle blader leveres med
aluminiumskant.
1 050.- Gala Slalåm
750.- duralumin skaft 1 150.-
kevlar/karbon skaft 1 700.-
Gala Klassik
1 700.- kevlar/karbon skaft
2 300.- Rasmussen "Wing" (S, M, L)
900.- kevlar/karbon skaft
1 600.- Ergo skaft Karbon
Flashlight blader (par)

1 100.- Slalåm-konkurranseskajakker

fra Gala, med en design som lig-
ner Reflex, kan leveres på bestilling.
Flere materialkombinasjoner; f.eks:
diolen/epoxid (vekt ca. 9.5 kg), el-
ler kevlar/karbon/Araldit (vekt ca. 7
kg). Pris fra kr 5 000.- til kr 14 000.-.
Vanntette pakksekker (oval)
laget av et meget slitesterkt Ferranyl-
material i størrelser fra 5 til 100 liter.
Pris fra 150.- til 800.-.

Padleklær og flytevester fra
Profili kan leveres på bestilling.

Alle priser er veiledende utsalgspriser
inklusive moms, levert Trondheim.

måtte av. Og så ble det å gå på jakt etter andre materialer til å trekke kajakken med. Nå hadde det seg slik at også den gang ble der brukt kunstgjødsel i jordbruket, levert i solide 50 kg.-sekker. De tomme sekkene ble som regel kastet på søppeldyngen eller brent. Sekkene var riktignok laget solid papir, et slags kreppapir påført et millimeter tykt lag med bløt asfalt. Utenpå dette var lagt et solid trekk av grov strie. Sekken var nesten ikke til å få hull på. Det var kun med stor anstrengelse vi kunne skjære eller klippe i dem. Dette måtte være det rette materialet for oss. Vi sprettet opp det nødvendige antall sekker, klippet stykkene til og sydde dem møysommelig sammen og stiftet det nye trekket fast etter hvert som stykkene ble ferdig. Og kajakken på låven tok på nytt form. Men vi fant fort ut at dersom kajakken med trekk av sekkestrie kom i vann, ville strien trekke så mye vann at kajakken ble ubrukkelig. Vi måtte finne noe smøre den med på yttersiden. Klok av våre erfaringer holdt vi oss langt unna solaroljen. Imidlertid hadde onkel et kvartel med gamle malingsrester stående i eldhuset. Det var en slags grøt som besto av malingsrester fra ulike perioder av gårdens historie, en fargesprakende deig, som dels besto av seige malingsskorper og dels av en mer tyntflytende supplerende konsistens, linoljemaling og tranmaling i lett blanding. Denne deigen fikk vi disposisjonsretten til. Og den ble påført kajakkens utside med sparkel og kost (i den utstrekning det var mulig), men mest med kraft og tålmodighet. Imidlertid skulle det vise seg at der oppsto et nytt problem: Malingen ville ikke tørke, i alle fall ikke innenfor vår tålmodighets grenser. Da var det at bror min sporet opp noe flytende illeluktende stoff, som ble kalt "sølvmalings" og som skulle kunne tørke fort. Hvor denne nye malingen kom fra forble ukjent for meg. Men den ble i alle fall påført utenpå malingsdeigen. Og sannelig, da tørket det hele! Allerede mindre enn et par uker etter det første havariet kunne kajakken med ny ytterkledning sjøsettes nede i "Kjela". Men denne gangen foregikk det hele uten noen storbeundrende skare av tilskuere. Og mesterverket fløt som det skulle. Tung var kajakken blitt, med 3-4 millimeter tykt lag med asfalt og maling. Det måtte to mann til for å bære den. Og tyngden gjorde at den sank godt ned på midten når den ble løftet i begge endene. Så var den jo å ligne med de gamle vikingskipene som føyde og bøyde seg etter som sjø og bære skapte unnabakker og

motbakker under seilassen. Men tett var den, og det var jo tross alt det viktigste.

Nå inntraff en periode med praktiske øvelser. Vi trente jevnt og trutt med å mestre kajakk-padlingens edle kunst. En særlig utfordring var det å finne ut hvoredes kajakken skulle manøvreres i elvestryk, der hvor elva løp stri. Vi hadde hørt at eskimoene kunne velte sin kajakk helt rundt sidelengs slik at padleren kom opp igjen på andre siden. Dette måtte selvfølgelig også prøves, dog uten særlig hell. Det endte som regel med at padleren ga opp før han kom så langt at hodet kom under vannet. Men en gang skjedde det likevel, mest ufrivillig. Bror min skulle riktig vise hvor dyktig han var blitt og satte avsted ut i elvestrømmen. Da tok en kraftig strømvirvel fatt i kajakken, og den bolde rytter mistet balansen i forskrekkelsen. Hele doningen la seg over på siden og vellet. Øyeblikket etter kunne man se en kajakk som rolig drev nedover elva med bunnen i været, mens bror min var forsvunnet. Alt så riktig fredelig og idyllisk ut. En stund seinere og mange lange meter nedenfor kom der imidlertid stikkende et hode opp av vannet. Deretter kom en skikkelse svømmende til land, noe mindre sikker på at han mestret kajakkpadlingens kunst enn han var da han dro ut. Seinere kunne han berette om visse intellektuelle overlegninger som han måtte foreta mens han lå der med hodet ned, og kajakken hadde snudd bunnen i været. Først måtte han tenke igjennom hva han skulle gjøre. Det måtte legges en plan. Han kom raskt til at han måtte skyve seg rett ned i vannet for å komme ut av kajakken. Deretter kunne han svømme litt til siden og så sette kursen opp mot overflaten og svømme til lands. Etter at planen således var lagt og gjennomtenkt, ble den satt ut i livet, og vi kunne observere den svømmende padler på veg tilbake til sivilisasjonen. Kajakken fant vi igjen en kilometer lengere nede i elva, mens padleåren drev flere kilometer før den satte seg fast mellom noen steiner hvor vi kunne hente den.

Etter hvert som padle-ferdighetene ble bedre våget vi oss stadig lengere ned elva, først ned til bygdas tett-sted 3-4 kilometer lengere ned, deretter helt ned til fjorden, som lå noe over en mil unna. Det vanskelige var likevel ikke å komme nedover. Det gikk av seg selv. Men å padle tilbake opp mot strømmen var en atskillig mer krevende prøve både

på styrke og teknikk. Etter mange og intense og våte treningsøkter hadde vi bevist at vi kunne klare det.

Det ble imidlertid snart klart for oss at kun en kajakk var nettopp en kajakk for lite etter som vi var to padlere. Kajakken på nabogården ble stadig mer fristende. Etter å ha nølt en stund tok bror min mot til seg og begynte forhandlinger med naboen om kjøp av klenodiet. Kjøpesum ble avtalt til det svimlende beløp av kroner 100 - kroner ett hundre. Det var mange penger den gang, og spesielt for en skoleungdom. Men pengene kom på bordet, fra ukjent hold. Det lyktes meg aldri å finne ut hvorfor. Avtalen med naboen forutsatte at jeg skulle løse bror min ut av sameierforholdet i vår selvbygde kajakk med kr. 50,-. Heller ikke disse kronene fantes, og jeg måtte be om henstand, en slags avbetaling på ubestemt tid. På en eller annen måte ble vi dermed eiere av hver vår kajakk, og nå kunne vi planlegge en større utferd.

Vi tok straks fatt på forberedelsen av den store kajaktturen ned elva til havet, ut Orkdalsfjorden og deretter krysse over selveste Trondheimsfjorden til Stadsbygd på andre siden. Vi beregnet å bruke en uke på turen. Til overnatting måtte vi ha både telt og soveposer. Sovepose ble konstruert av et dobbelt ullteppe til hver, sydd sammen til en rektangulær pose med åpning i den ene kort-enden. Et par gamle regnfrakker av oljelerret ble sydd om til hvert vårt sovepose-underlag 2m x1m. Soveposeunderlagene skulle også kunne tjene som telt, idet de kunne festes sammen på langsiden med sikkerhetsnåler, og henges over en snor som ble spendt ut mellom to staver satt ned i jorda med ca. 2m mellomrom.

Proviand måtte vi selvsagt også ha. Tante utrustet oss med to brød hver, en klatt smør og en brunost-skalk. En flaske melk hver og litt saft fikk tjene som drikke inntil videre. Det fikk greie seg med medbrakt. Vann kunne vi finne over alt. Vi regnet også med å kunne fiske litt og tok derfor med oss fiskeesnøre og et par tomme fiskebolle-bokser til kokekar. Fyrstikker var også med i nødutstyret. Av klær tok vi med oss kun det vi gikk og sto i, pluss en genser og en vindjakke hver. Det var det hele. Vi kunne ikke ta med mer enn det som kunne stuves inn i kajakken uten store problemer. Værre ble det kan hende å få det ut igjen,

nårvi trengte det. Men med snorer og tålmodighet lot det seg selvsagt også gjøres.

Dagen for utferd var bestemt til første godværsdag etter at skolen var slutt ved St.Hans-tider. Tante og onkel var muligens noe betenkt, men forholdt seg relativt nøytrale. Vårt faderlige opphav var ikke tilstede. Vi bare sa farvel og dro. Ferden nedover elva til fjorden gikk uten problemer. Turen var unnagjort på knappe to timer. Etter en kort rast ved elvemunningen med et par brødsiver som magetilsudd, gikk ferden videre ut Orkdalsfjorden. Solen skinte mellom lette, drivende skyer, mens en liten bris fra nord ga oss en svak motvind med passende spennende bølger å baske med.

Hele resten av dagen gikk med til å streve oss langs landet på vestsiden av fjorden langs Geitastranda til neset hvor ferden over Trondheimsfjorden skulle ta til. Og da vi endelig trøtete og slitne var kommet fram til Geita-neset, var kvelden kommet. Her dro vi kajakkene på land og fant oss teltplass for natten. Her var ingen hus i nærheten, og ingen mennesker var å se. Vi hadde området helt for oss selv. Alt gikk forøvrig etter planen. Regnfrakk-underlagene fungerte utmerket som telt, tantes brød gjorde underverker i sultne mager, og ullteppene viste seg å være gode soveposer, i alle fall etter datidens krav. Utvandrerne på eventyr gikk til ro vel tilfredse med seg selv og tilværelsen.

Neste dag opprant med ny sol og ny nordavind, som denne dagen viste seg å ha frisket på ganske merkbart. Etter en rask frokost kom kajakkene på vannet. Noen raske prøveturer viste imidlertid at vinden var kraftigere og bølgene større enn vi hadde forutsett. Dessuten kom både vind og bølger rett imot oss idet vi ville sette kursen nordover mot andre siden av Trondheimsfjorden. Foran oss lå ca. en mil med motvind og rusket sjø over åpent hav. Motet sank, og fornuften tok overhånd. Etter noen hundre meter ut fra land snudde vi og vendte tilbake til tørt land og trygg grunn. Vi kom til at vi nok burde se tiden an i håp om at vinden kanskje ville løye noe. Overfarten ble derfor utsatt inntil videre. Imens kunne vi jo bruke tiden til å trene og øve på å padle i urolig sjø i ly av Geitaneset og i relativt trygg nærhet til land. Vår andre tur-dag nådde kvelden uten at vi var kommet lengere. Tredje dag møtte oss med gråvær og fortsatt nordavind, men vi mente å kunne konstatere at vinden ikke var så sterk som dagen før. Dette skulle vise seg å være en feilbedømmning, som hadde sammenheng med at vi i gråværet ikke kunne se skumtoppene lyse slik som vi så dem dagen før i solskinn. Men beslutningen om overfart var tatt, og dermed satte vi avsted. Etter hvert fikk vi erfare at det skulle bli litt av et basketak. Bølgene slo over oss og skyllet oss fort helt søkk våte. Men våre heimegjorte sarg-overtrekk sydd av gamle regnfrakker og knyttet fast med hyssing rundt sargen og rundt livet, holdt mål. Det kom ikke vann ned i kajakkene. Nå viste det seg også at vår selvbyggede kajakk var langt bedre "sjøbåt" enn den mer oppskriftsmessig byggede Fredhøi-kajakken, som

bror min padlet i. Selvbygger-kajakken var riktignok tyngre, men den bøyde seg og føyde seg etter bølger og sjø, slik at jeg som padlet i den, fikk mindre sjø over meg. Fredhøi-kajakken var derimot stiv og tok sjøene ved å gå mer rett igjennom bølgetoppene.

Etter en kvarters tid - vi var kommet et godt stykke fra land - hørte (og så) jeg bror min med forskrekkelse signalisere at det var kommet vann inn i hans kajakk, på tross av at sargovertrekket var tett. Han måtte ha en lekasje et eller annet sted. Nå var gode råd dyre. Vi kunne snu øyeblikkelig i håp om å nå land før det var for seint. Eller vi kunne prøve å finne skaden og reparere her og nå. Etter en inspeksjon som var temmelig vanskelig i den urolige sjøen, kunne jeg konstatere at der var revet hull i seglduks-siden omlag midt mellom padlerstet og bakenden på kajakken hans. Nå hadde vi forutsett at rifter kunne oppstå, og hadde utstyrt oss med reparasjons-utstyr. Dette besto av en diger tube med tjære-klister, som vi ellers brukte til skismøring, og dertil passende stykker og strimler av seglduk. Riften og området rundt skaden skulle smøres inn med tjæreklister som ville virke som lim og festemiddel når seglduk-strimlen ble trykket inntil. Dette hadde vi prøvd ut før vi startet, og reparasjonen hadde vist seg effektiv selv under vann. Men utprøvingen hadde foregått i rolig vær, mens vi nå satt langt ute på havet i vind og bølger som gjorde det nesten umulig å nærme seg nabo-kajakken uten å støte sammen. Utrolig nok, etter atskillige forgjeves forsøk med prøving og feiling, for det meste feiling, lot det seg gjøre å få klemt så pass mye klister ut over rifstedet at en segldukstrimle kunne festes. Vi håpet at dette hadde tettet lekasjen. Nå bar det tilbake til så fort vi kunne make. Med vind og bølger i ryggen gikk det fort, men det var ikke helt enkelt å holde kajakkene på rett kjø og på rett kurs. Det gikk i sikk-sakk. Og en lettelse var det å kunne dra kajakkene på land og få sjekket lekasjen grundig.

Det viste seg at tjæreklister og segldukstrimmel hadde fungert utmerket som reparasjonsutstyr til segldukskajakk. Tøystrimlen satt perfekt fast. Vi klinte forsikkerhets skyld litt ekstra klister utenpå og jevnet det hele ut. Og kajakk-siden var så godt som ny, syntes både bror min og jeg.

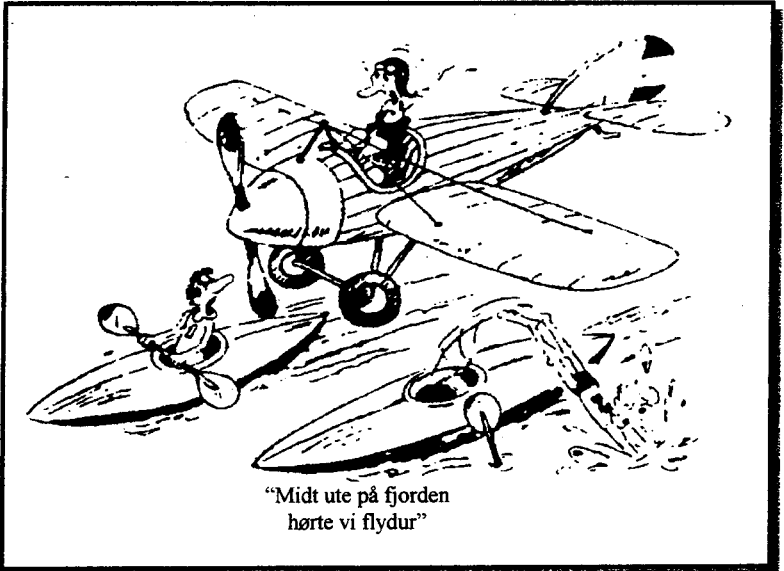
Ø Overveide en stund om vi skulle gi opp turen

overTrondheimsfjorden, men kom raskt til at det ville være dumt, når kajakken nå var i orden igjen. Årsaken til lekasjen måtte være uforsiktighet under sjøsettingen, slik at kajakken hadde berørt en stein eller noe annet som kunne ha revet opp seglduken. Slikt burde ikke skje igjen. Vi hadde tapt et par timer på snu-operasjonen, men det meste av dagen var fortsatt ubrukt. Så vi la i veg på nytt. Etter som vi kom lengere og lengere ut på fjorden ble skydekket tettere og mørkere. Vinden dreide mer mot vest og det så ut til å bli regn. Dette gjorde sikten noe dårligere, men ikke verre enn at vi klart kunne holde rett kurs mot Stadsbygd på andre siden av fjorden. Sjøen ble også noe roligere etter hvert, ikke så krappe bølger rett mot, mer rolige og større bølger fra nordvest som for oss ble bølger fra siden. Dette at vi i det ene øyeblikk kunne sitte høyt oppe på en bølgetopp med flott utsikt til alle sider for så i neste øyeblikk å synke ned til bunnen av en dyp bølgedal uten å kunne se noe som helst. Men kontakten mellom oss var likevel ikke vanskelig å opprettholde.

Midt ut på fjorden hørte vi brått flydur, og i like etterpå kom et tysk fly, trolig et observasjonsfly inn fra vest. Det fløy lavt over havet og syntes å følge fjordens midtlinje i retning Trondheim. En tid etter at flyet hadde forsvunnet dukket der opp et mindre tysk krigsskip, muligens en fregatt, med samme kurs. Den hadde god fart og passerte et drøyt stykke foran oss. Like etter en kom en tysk ubåt i overflate-stilling med samme fart og retning. Vi tenkte ikke dengang så mye over dette eller hva det hele kunne dreie seg om. Vi var jo vant med at det var krig i landet, at alle krigsfly og krigsfartøyer var tyske og at de fór både hit og dit uten vi hadde noe med å spørre om hvorfor. Så vi padlet trossig videre. Seinere fikk vi imidlertid vite at der noen dager

tidligere hadde vært et engelsk angrep på en stor tysk ubåt-bunker i Trondheim. Angrepet skulle være utført av engelske mini-ubåter som hadde lurert seg helt inn til bunkeren. Ryktene fortalte at bunkeren hadde fått store skader, at en mini-ubåt var sprengt i luften, og at en engelskmann var på flukt og ettersøkt av tyskerne. Men alt dette var vi lykkelig uvitende om mens vi satt der i våre skrøpelig farkoster ute på fjorden og beundret den tids moderne krigsmaskin.

Man må nok kunne si at vi den gang hadde atskillig flaks. Lykken var bedre enn forstanden! At vi ikke av Wermakta ble tatt for sabotører der vi padlet midt ute på fjorden, kan bare skyldes gråværet, regntung luft og dårlig sikt, store dønninger og den grå fargen på kajakken, som gjorde oss vanskelig å se. Etter denne opplevelsen gikk turen uten ytterligere vidervedigheter helt til vi kom til lands i Stadsbygd. Mens vi så oss om etter et høvelig sted å lande, med brukbar teltplass og helst slik at vi fikk ha de

“Midt ute på fjorden hørte vi flydur”

nærmeste omgivelser for oss selv, nærmet dagen seg kveld. Vi satte kajakkene på land, fortærte en passende porsjon av tantes brød og drakk vann til, og så sovnet vi blidelig inn, vel forvart i soveposene under vårt selvlagede regnfrakkfelt. Dagen etter, som nå var blitt den fjerde turdagen, ville vi forsøke å finne en gård hvor vi håpet å få

kjøpt litt melk og kanskje noen poteter. Brød var strengt rasjonert i den tids Norge. Det var helt uaktuelt å spørre etter slikt. For oss var det imidlertid etter hvert blitt nødvendig å spare på provianten, etter som tantes brød bare hadde begrenset lengde. Den siste skalk syntes å nærme seg faretruende. Så vi la i veg som de gode optimister vi var.

Men raskt fikk vi erfare at folk var redde fremmede, særlig slike som kom opp fra sjøkanten og som snakket en annen dialekt enn de selv gjorde. Man ville helst ikke snakke med oss. Det ble verken melk eller poteter på oss. Ergerlig dro vi tilbake til teltplassen. Undervegs passerte vi et naust hvor der på røstveggen var hengt opp en del torsk til tørk. Bror min som var størst og eldst bestemte at etter som vi ikke kunne få kjøpe poteter og melk, måtte vi i all beskjedenhet kunne ta en fisk. Så ble gjort. Fisken hentet og tatt med til teltplassen hvordan ble behørig skåret opp i passende stykker. Så ble bålet tent og fiskeball-boksen med fisk i sjøvann ble satt over varmen til koking. Mens vi satte oss ned for å vente på at fisken skulle koke, la vi våte klær rundt bålet til tørk. Det var etter hvert blitt noe kjøligere i været, så det var godt å varme seg nær bålet. Mens vi satt slik og kjente hvorledes varmen seg inn i ryggtaflen, hørte jeg plutselig bror min rope et varsko samtidig som jeg fikk en kraftig dytt. Det hadde tatt fyr i min flotte, min eneste og uerstattelige vindjakke som dermed var uten rygg. Dette var et stort tap i en tid da klær nesten ikke var å oppdrive. Fiskekokingen ble raskt avsluttet etter dette. Men halvkokt tørrfisk smakte likevel forunderlig godt. Mette ble vi vist også på et vis. Etter måltidet pakket vi sakene våre og gjorde kajakkene i stand til heimferd. Stadsbygd var ikke noe blivende sted for turister, fant vi ut. Vi følte oss slett ikke velkomne. Folket her var avvissende og uvennlige. Ikke var det særlig vakkert her heller. Nei, la oss komme oss heim igjen. Og dermed satte vi tilbake over fjorden. Det var godt over midt på dagen da vi startet, og overfarten gikk uten problemer. Sjø og vind var roligere nå. Gråværet hang fortsatt lavt over oss, og det småregnet. Vel framme ved Geitastrand gikk vi i land og tok oss en velfortjent hvil. Selv om vi hadde lite mat, mente vi det var best å overnatte her og padle heim neste dag. Som tenkt så gjort. Neste dag, som var blitt den femte tur-dagen, opprant med sol

og en ganske svak nordlig vind. Det gjorde heimturen betydelig lettere enn framturen. Nå kunne vi prøve våre kajakk-seilferdigheter. Vi hadde utrustet oss med hver vår ca. 1,8m lang tommetykk stang, som ble oppbevart inne i kajakken. Dertil hadde vi hver vår ca. 60 cm lange støttestav som normalt tjente til å bære vårt heimelagede telt. Den korte staven ble nå surret fast på tvers ved enden av den lange stangen. Så festet vi vårt kombinerte telt og soveposeunderlag til tverstangen. Dermed hadde vi skute med råseil. Hele seilføringen ble holdt oppreist med en hand, mens den andre handa holdt padleåra til styring. Det gikk strykende innover fjorden. Det gjaldt bare å passe på at vi holdt kursen rett unna vinden. Kom det en noe sterkere vindrosse var det bare raskt å legge ned hele seilføringen. Vi erfarte imidlertid fort at denne form for seiling hadde sin begrensning. Og den handa som skulle holde seilet fikk fort kjenne det. Men vi sparte likevel atskillige padletak, og så var det moro å prøve ny framdriftsmåte.

Om turen inn Orkdalsfjorden og padlingen opp elva er det ikke mye å berette. Det gikk som forventet. Maten var fortært til siste smule. Men vann hadde vi rikelig av. Etter noen timer med hard padling opp mot strøm og stryk, avbrutt av hvilepauser i roligere vann, kom vi omsider fram til vår kjente og kjære "Kjela" der vi i sin tid foretok våre første prøvende padletak. Det var deilig å kjenne vår heimlige strand under føttene. Så var det å bære kajakkene de siste 500 meterne opp bakkene til gården hvor vår utrolig tålmodige og hjelpsomme tante selvsagt var ute på trammen og observerte oss i god tid der vi kom slepende med skutene våre.

Einride Hveding

MIN FINESTE PADLETUR

Æ får vel takk unge herr Moe for utfordringa i forrige nummer av årebladet og redaksjonen for påminnelsa. Dette e altså en spalte hvor medlemma bli utfordra til å skriv om sin fineste padleopplevelse.

Fineste padleopplevelse ja. Ska si den sitte langt inne. På kalenderen læs æ 21 januar og gradstokken vise 20 kalde. Kajakkan ligg ute under en meter med snø. Numedalslågen som renn forbi e islagt og alle tanka om padling ligg i dvale. Turan i fjor, alle opplevelsan, den nye kajakken, alt virke så langt borte, så fjernt. Nei, da e det er lettat å tenk på kommende sesong. Hvis man våge da. Det blir jo litt stærkt, alle følelsan som blir satt i sving og alle rastløsheta som kjem sigands.

Det e så my nytt som skjer innafor elvepadling for tida. Nye teknikka/triks som har dukka opp på kort tid grunna ny typta kajakka. Triks som Blasting, Vippet, Carving, Back-, Side-, Handsurfing, Mctwist, Cartwheels, Squirting, Mystery moves osv. Å det e så my æ skal prøv på, øv på. Helt ny verden har dukka opp, å det e så deilig. Nye utfordringa, nye prøvelsa, ska æ igjen få opplev den gode følelsen av å mestre nokka nytt?

I fjor tok også fossepadling virkelig av i Norge. Mange "nye og gamle" fossa ble oppdaga og padla. Fossa på 2-3 meter og opptil 8-9 meter, enkeltstående eller i serie, fritt fall eller skrå som rutsjebaner. Skal, skal ikke? Det blir sikkert my grubling i sommer. Også utforpadlinga da. Kor æ glæd mæ te å padle ned

lille Sjoa-juvet i en ustø utforkajakkk så fort som mulig. Ikke inn i bakevjene, ingen pausa bare full fres. Unngå alle valsa og store bølga, unngå å komme på tværs, læs strømmen og foreta rutevalg, kor går vannet fortest? Opp og ned over bølgan, tænke teknikk, riktig åreføring, jævn rytme, ikke stivne. Hjærte slår, pulsen går høyt og du e topp konsentrert, og for all del itj velt nå. En liten ustøhet og du grøsse inni. E det noe så deilig som å lev i nuet?

Men det e itj bare elvepadling som får det til å krible i kroppen. Mesteparten av padlinga skjer jo tross alt på flattvann. Treningstura, enten det er ut i Trondheimsfjorden eller i Lågen, kor man føle at kroppen fungere, teknikken stemme og kajakken skyt fart for hvert padletak. Tura i solskinn eller regnvær, der tankan flyr lætt og kor man ætter endt tur føle en stor tilfredstillelse av å ha rørt på seg, brukt kroppen.

Nei det e for tidlig å drømme om padling nå. Det blir for voldsomt. Våg itj å slæpp tankan fri, så tidlig på vinteren. Æ bli for rastløs av å tænke på det. Det e så altfor leng te våren.

Sende stafettpinnen over til Doktor Fagerli, det e på tide med et kvinnelig innslag. Kanskje du har nokka å berett om fra ditt opphold i Lofoten, havpadlernes eldorado?

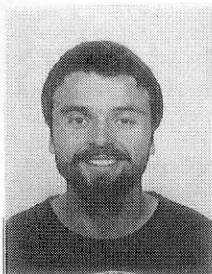
Finn

FERSKE FJES

Vi starter denne spalten med å ønske alle nye medlemmer velkommen til klubben.

Noralf Pedersen

Noralf er en 21-årig musikkstudent ved NTNU, og instrumentene han trakterer er piano og gitar. Han liker forøvrig, som så mange andre havpadlere, ski- og fotturer i fjellet. Videre forteller han at han liker å lese og lytte på musikk.

Han har padlet i mange år på Sognefjorden - alene. Som vi

forstår er det havpadling som er grenen hans, men han sier at han godt kan tenke seg å prøve elvepadling. (Han er oppmerksom på at det sannsynligvis vil bli holdt kurs til våren.)

Noralf er godt fornøyd med klubben, men han har ved flere anledninger kommet til "tomt hus" når han har villet ut å padle og ønsker seg derfor flere klubbkajakker. Det kan vi nok ikke love her og nå.

Eskil Skoglund

Her har vi en 25 år gammel mann fra Saltdal i Nordland. Eskil studerer ved HIST - maskin.

Dette er en allsidig kar som driver med mange former for friluftsliv. Vi nevner i fleng; fjellklatring, grotting? (fikk høre at det er grottevandring), fot- og skiturer

Han er dessuten interessert i fotografering som så mange andre i klubben og vi håper at han blir en flittig bidragsyter med bilder til Årebladet.

Eskil forteller at i den korte tiden han har vært medlem i klubben har han fått inntrykk av at det er et veldig godt miljø.

Hans Kristian Karlsen

Hans Kristian er snart 40 år, og det er da ingen alder for en nybegynner i havpadling. Han fikk pådleåre av samboeren i fødselsdagsgave og da ble han jo bare nødt til å kjøpe havkajak selv. Hans Kristian har ingen padleerfaring, men han realiserer nå en gammel drøm. Målet er at han i løpet av sommeren blir dyktig nok til å kunne padle ut til hytta på Kongensvoll.

Han er medlem av Offroad Trøndelag og er eier av en JEEP 1943 modell og liker sannsynligvis å frese i søla på egnede plasser. Vi kan videre berette at han er salgskonsulent for produkter som ofte er med på padleturer -TORO.

Natalie Smith

Natalie is a new member in Trondhjems Kajakklubb from "Down under". Her age is 31. She is working as a Computer Consultant. She tells us that she is interested in both sea- and river kayaking and she is a beginner.

Other hobbies is hiking, squash and translating norwegian letters. (probably mine.) She and her husband found out about TKK when they were walking by the clubhouse.

Natalie mention that club positives are the welcoming and available kayaks for use for members.

Richard Smith

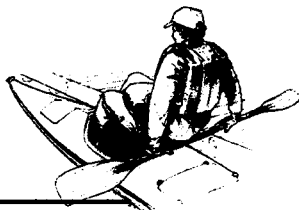
Richard is married to Natalie and he is at the same age as his wife - 31. He is an Australian too. Richard works as a bank manager and study something too. (He don't inform us what !)

He is also a beginner and he is intrested in both sea - and river kayaking.

forts. side 18

Other hobbies are basketball, hiking, squash and football. Lucky for him that he settle down in Trondheim who has the best footballteam in ..in..in.. Europe!!!

Welcome to the both of you.!

TRONDHEIM - BERGEN 1996

FORSETTELSE FRA FORRIGE NR.

Dagens kapittel starter ved Bud i Romsdal:

Ein tur innom det lokale spisestedet avslører at maten er like god og serveringsdamene like søte som Cristian beskrev dei etter fjorårets Moldetur.

Bud kan og by på eit utruleg servicevenneleg mekanisk verkstad som lager og monterer nytt rør på kajakken for 100 - kr, søndagstillegg irekna. Treng du å gjera eit større arbeid på båten løner det seg godt å padle til Harøysundet ved Bud for å få det gjort.

I medvind surfer vi no tre saman sørover Julsundet. Det er eg, og ikkje vind og bølger som styrer kajakken. Været er fint, eg padlar saman med to av dei mest solide og trivelege padlerane i T.K.K. Det er godt å leve.

Neste morgon tek vi avskjed med Hans som skal ta hurtigruta nordover igjen. Leif og eg legg kursen sørvestover, Ålesund neste. Vinden og bølgene frisknar på utover dagen og fjordkryssinga over til Sunnmøre blir tøff nok for meg. Koser meg absolutt ikkje, merkar godt at etter skiftinga frå venstre til høgreåre to månader før ligg støttetaka langt frå på ryggmargsnivå. Blir samstundes litt forbanna på den «gamle gubben» eg padlar saman med. Frå å padle ved sida av meg hiv han seg inn i ein skummande surf, og er plutsleg 100 m. foran. Så dreg han opp kamera og knipser litt, for så å sjå ut som han sit og søv. Han får padling under slike forhold til å virke så irriterande enkelt. Eg sit der stiv og prøver som best eg kan ikkje å havne med kjølen opp.

I Ålesund sel dei draft og god drikke. Etter bøn frå meg som framleis har gårdsdagens fjordkryssing i nervebanane, tek vi vidare inn Vartdalsfjorden i staden for å gå rett på Stadt.

Sunnmøre tyder problem for ein trønder og finne plass til eit tomannstelt og eit par kajakkar langs

strandkanten. Der det før var mogleg har ein av dei innfødte no bygd eit skipsverft eller ein møbelfabrikk.

Dagen etter vaknar vi grytidlig til sol og blank sjø på sørsjissen av Hareidlandet.

Seks timar, 35 km og ein stopp på det lokale S. lag seinare kneisar Stadlandet mot oss i mørk og majestetisk siluett. Scenebildet er skifta, værvarslinga sine spådommer om sørvest kuling er i ferd med å bli til sanning. Litt skuffa må eg sjå Leif forsvinne i vest for å runde Stadt, mens eg stampar meg vidare inn Vartdalsfjorden for å krysse Stadt der det kan gjerast med hjelp av 2 km. bilskys. Må berre innsjå at det er eit lite Atlanterhav mellom meg og Leif kva padleferdigheter gjeld, og at mine ferdigheter ikkje tilseier ei rounding i dette været. Lenger inne i fjorden får eg stadfesta dette. Treff ein av dei «innfødte» som lurar på om det er mogleg å være ute på havet i slikt vær i så liten farkost. «Meg er det ikkje synd på, kanskje verre for han som runder Stadt», svarer eg. «Å han får du aldri meir sjå i live, ingen har nokon gong runda Stadt i slikt vær med så liten båt og komme frå det med livetøkkjem det kontant tilbake.

Merkeleg nok let eg meg ikkje deppe av dette utsegnet mens eg stampar meg vidare inn fjorden. Filosoferer litt på om det er kynikaren i meg som no ser sjansen til å havne i eit 30 000 kroners Se og Hør intervju med overskrifta «Padledøden på Stadt; det kunne vore meg», eller om eg ganske enkelt har for stor tilltru til Leif som padlar. Seinare på kvelden viser det seg at det er den innfødte som har for liten tilltru til Leif. Eg blir ikkje spesielt overraska da beskjednen kjem over telefon om at Leif er trygt framme på sørsida av Stadt. At det hadde vore ein tøff tur får eg høyre i klartekst da eg treff han igjen i Måløy dagen etter. Sliten etter motvind og snitt på

Vi føler oss mindre dekadent da vi kvelden etter legg Florø bak oss mens nordvesten piskar skummet av sjøen rundt kajakken. Som Troll av eske dukkar ein trivelig trondheimsfamilie ut av ei lita hytte på ein liten holme og ber oss inn til krabbelag. Slikt varmer ein styggverskveld på vestlandet!

Om vi verkeleg er barske eller berre prøver å være det veit eg ikkje, i elleve tida om kvelden legg vi ut på fjorden til Svanøy. Nordvesten er frisk, føler meg meir som ein rodeorytter i bølgerrefleksane frå øya. Vi søker nødhavn i eit fiskeoppdrett, kuling frå nordvest vugger oss i søvn der vi ligg lunt og godt på eit rom over foringsautomatane.

Dagen etter byr på eit nytt møte med nordvesten. Dette kan absolutt ikkje kallast flatvannspadling. På bølgetoppene har eg sikt inn mot ei frakteskute som ikkje klarte turen rundt Stavenesodden. Grip ekstra hardt rundt åra, og prøver å fortrenge synet av dei frådande brenningane. Dei trygge og rolege padletaka til Leif roer ikkje sjøen, men gjev meg tru på at eg det skal gå bra denne gongen og. Godt over midnatt kryp vi inn i eit naust i Korssundet. Velsigner Olav den Heilage som åpna dette sundet da

han for her i mindre fredeleg ærend enn vi har. Dagboka som eg hadde store fortsett om å skrive jamnt i under turen ligg fortsatt lengst nede i pakksekken, soveposen er så forlokkande at det heller ikkje denne kvelden blir tid til ankerdram eller dagbokfilosoferingar.

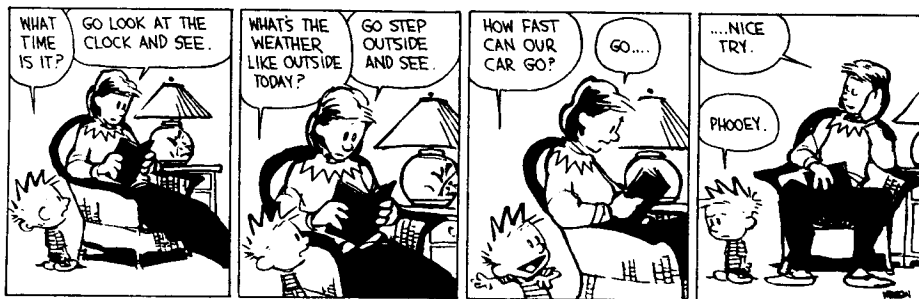
Sognesjøen møter oss med frisk nordvest, sola bryt gjennom regnbygene, vi fosser fram på skummande fjordbølger. Reine naturorgasmen!

Dei to siste dagane blir eit nesten samanhengande surf. Nokre mil utanfor Bergen står ei dame med vannkanten og lurar på om vi verkeleg har tenkt oss den lange turen til til byen i dei små båtane. Ho svarer med totalt hakesleppet da eg fortel kor vi kjem frå.

Det siste stykket inn mot byen er merkeleg tungt. Nok ein gong får eg erkjenne at vegen er målet. Kjensla eg får av å padle inn Vågen liknar meir på vemod enn glede. Gleda var å oppleve den fantastisk naturen vestlandet har å by på i ein kajakk, trass i det verste juliværet på 40 år.

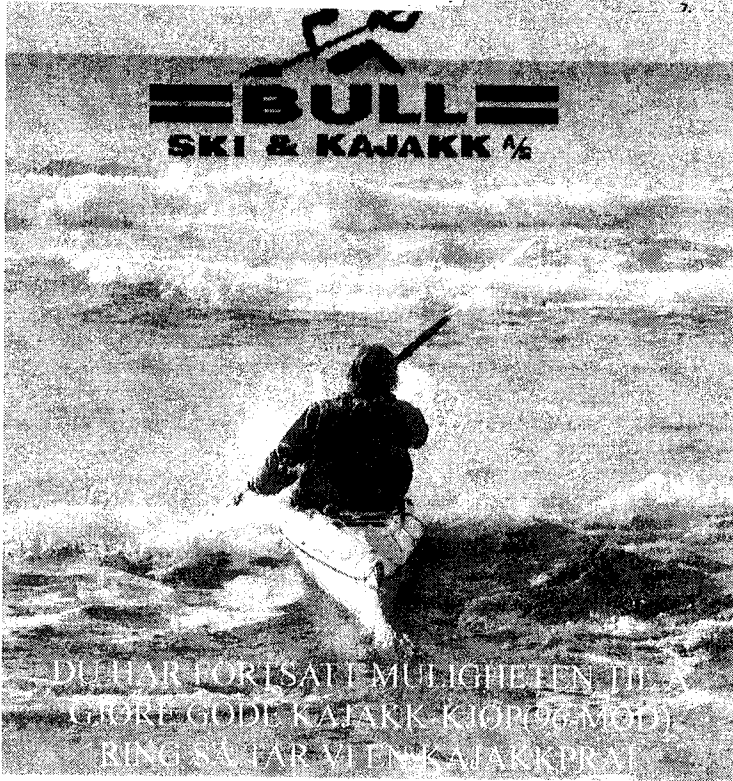
Men var det eigentleg noko vi skulle i Bergen?

Trond

Retur:
TKK
Postboks 632
7001 Trondheim

VM på ski
TRONDHEIM

DU HAR FORTSATT MULIGHETEN TIL
Å GJØRE GODE KAJAKK-KJØP OG MED
RING SA TAR VIT EN KAJAKKPRAT

**VENNLIGST SEND MEG ÅRETS KATALOG
FOR KANOER, KAJAKKER OG UTSTYR**

NAVN _____

ADRESSE _____

**BULL SKI OG KAJAKK
SØRKEDALSVEIEN 6 - 0369 OSLO
TLF. 22569486 FAX. 22608315**